

PRVO POGLAVLJE

Sučeljavanje

2003.

Zlatni i kestenjasti odsjaji igrali su se na večernjem nebu iznad francuskog grada Versaja, ali je veče ipak bilo sumorno. Teška sparina i vlaga pritiskale su me dok sam šetao ulicama tražeći mesto gde bih mogao da ugasm žed. Na oko trista metara od čuvenog hotela *Trijanon palas* pažnju mi je privukla potkovića koja se klatila iznad ulaza u jednu tavernu. Njena ljubičasto-zelena unutrašnjost vapila je za malanjem. Kontrast između raskošnog hotela i te neugledne taverne podstakao je moju zloradost: da li smo osuđeni da se vratimo u svet u kome postoje samo dve klase – bogataši i siromasi, vladari i nadničari – u svet feudalnih gospodara i sluga pod jedinstvenom vladom koja upravlja svetom? Malo ko je sebi postavljao takva pitanja, a ja sam se večeras osećao i suviše umoran od svakodnevnog prikupljanja dokaza koji bi razotkrili tu pretnju po našu slobodu. Nisam zakazao nijedan razgovor. Želeo sam da ovo veče provedem u prijatnom besposličarenju i da slušam žamor nepovezanih glasova. Iz taverne su se širili primamljivi mirisi i poželeo sam da popijem kafu sa šlagom. Ušao sam u tavernu u kojoj je bilo mesta samo za šankom. Seo sam na praznu barsku stolicu, nagnuo se preko šanka i poručio piće od barmena. Na policama ispred mene

bilo je naređano bezbroj šolja, čaša i flaša sa alkoholnim pićima. Aparat za kafu je stajao na pultu. S moje desne strane su za spojenim stolovima sedeli velški turisti i bradati grbavac s kožnim rukavicama i kačketom. Baš kad sam se zapitao zašto nosi rukavice po ovako sparnoj noći, debela žena sa ogromnim mladežom na bradi objasnila je turistima da je on pijanista i da mora da čuva ruke.

Za stolom s moje leve strane bučna družina se kartala. Pažnju mi je privukao jedan kratkovid čovek. Izgledao je kao da je izašao iz neke Van Gogove slike. Stariji čovek, ćelav i mlitav, nosio je preveliko sivo odelo, koje je, umesto da ga izduži, isticalo njegovu zdepastost. Ogromne naočare sa okvirom od roga povećavale su njegove ružičaste vodnjikave oči kojima je piljio u ljude oko sebe. Senka guste brade širila mu se preko vilice i brade, dok mu je iznad usta bio izdignut nepažljivo podrezan tanak brk. Naručio je rum, napunio lulu i zagledao se u igru odsutnog duha.

Odavno je prošlo osam, vreme kada Parižani obično večeraju. Mogao sam da čujem klavir koji je svirao u salonu, glasno zadirkivanje i smeh koji su izazivali uzvici vesele dece. Kada sam platio svoju, počeo sam da posmatram tavernu drugim očima. Možda je taverna toliko popularna da vlasnik nije imao vremena da je renovira. Ta misao me je ohrabrila.

„Želeo bih da razgovaram s vama.”

Mogao sam da osetim dah čoveka na svom vratu. Instinktivno sam se okrenuo udesno. Tamo nije bilo nikoga.

„Nastavite da sedite”, zašištao je drugi glas.

Podigao mi se pritisak. Koliko će me puta kinjiti CIA, Mosad, koliko puta će me zastrašivati lokalna policija ili fotografisati službe bezbednosti? Da li je ovo još jedan pretres? Okrenuo sam se oko svoje barske stolice da bih se suočio s glasovima bez lica.

„Bazamo, a, momci?”

Gospodin koji je ličio na Engleza nije obratio pažnju na moju žaoku. „Gospodine Estulin, žao nam je što vam smetamo, ali bismo veoma želeli da razgovaramo s vama.” Ispružio je mlitavu ruku očekujući da ću se rukovati sa njim. „Nepotrebno je reći da tražimo vašu potpunu diskreciju.”

Znao sam po njegovim jezičkim piruetama da je engleski učio u jednoj od onih „otmenih” britanskih škola ili od privatnog profesora engleskog jezika. Bio je od onih lažnih literata koji ne mogu da izbegnu nespretne gramatičke greške.

„Kako znate kako se zovem? Ne sećam se da sam vam rekao svoje ime.”

„Znamo dosta toga o vama, gospodine Estulin”, potvrdio je škripav glas plavokosog, plećatog čoveka, koji je stajao pozadi, u senci prvog čoveka. Bez sumnje bio je njegov telohranitelj. Nazvao sam ih Tvidi Di i Tvidi Dam.

„Zaista.” Zavalio sam se u svoju barsku stolicu puštajući da se tišina ispreči između nas. Ona je bila moj saveznik.

Lažni Tvidi Di je spustio pogled, izvadio tabakeru iz gornjeg džepa svoje dobro skrojene jakne i počeo da je razgleda. „Na primer, znamo da ste ovde da biste izveštavali s konferencije grupe Bilderberg. Pratite nas već čitav niz godina. Na neki volšeban način uvek saznate tačno mesto na kome će se održati sastanak, iako većina zvanica to sazna tek nedelju dana unapred. Nažalost, koliko god se trudili da prikrijemo tragove i da preduzmemo sve neophodno mere, čini se da vi uvek saznate o čemu smo razgovarali i šta smo planirali.”

Tvidi Di je podigao pogled. „Gospodine Estulin, to što ste se umešali uticalo je čak i na to koga ćemo pozvati. U jednom trenutku smo pomislili da smo vas ’prokljuvili’. Verovali smo da je izvestan gospodin, koga nismo pozvali na konferenciju, vaš doušnik. Da ste

pogrešili, dotični gospodin bi snosio ozbiljne posledice. Srećom po njega, niste pogrešili.”

Dok sam ga slušao, uspeo sam da otkrijem čiji je naglasak nastojao da imitira. Kent.

„Kako znate sve te stvari”, zapitao je Tvidi Dum.

Pogledao sam čoveka i odoleo porivu da se nasmejem. Napokon su „oni” – predstavnici supertajne grupe međunarodnih mešetara i finansijera koji su osnovali Klub Bilderberg stupili u neposredan kontakt sa mnom. Bio je to kompliment, iako opasan. Morao sam da ostanem pribran. „Recimo da je to profesionalna tajna.”

Tvidi Dumov slamnени brk i otečen nos zadrhtali su kao odgovor na moju primedbu. Imao je ogromne nadvijene obrve i tanke usne koje su se izvile u hladan trougaoni osmeh da bi me uplašile.

Zapravo, način na koji sam dolazio do podataka bio je jednostavan i logičan. Stigao bih na mesto sastanka Kluba Bilderberg nekoliko dana ranije i odseo u luksuznom hotelu s pet zvezdica sve dok me obezbeđenje ne bi izbacilo dan pred početak konferencije. Za vreme boravka u hotelu, prijateljio bih se s konobaricama, konobarima i ostalim osobljem. Približio bih se onima među njima koji su bili otvoreniji i objasnio im kako teku sastanci bilderberga, šta tajanstvena grupa smera i šta će se dešavati u hotelu tokom narednih nekoliko dana. Naravno, mnogi mi ne bi poverovali, ali ja sam ih molio da mi ne veruju na reč, već da samo pomno posmatraju šta se dešava u hotelu i da slušaju razgovore gostiju dok ih služe, a potom da sami odluče da li će biti moje uši i oči za dobro čovečanstva. Koristio sam prednosti kadrovske politike hotela sa pet zvezdica: personal i zaposleni moraju da govore najmanje četiri jezika – engleski, francuski, nemački i još jedan po izboru – da bi mogli da usluže goste. Mogli su potajno da prisluškuju i razumeju sve o čemu se govorilo na konferenciji. Kako su dani prolazili, tako su oni s kojima sam prethodno razgovarao mogli da se uvere u prisustvo

policije, tajnih službi i u tajnovitost prisutnih. Sa onima koji bi se odlučili da mi pomognu odredio bih nekoliko lokalnih barova u kojima smo mogli da se neupadljivo sastajemo. Na sreću, taverna nije bila jedno od tih mesta. Prisustvo Tvidija Dija je nedvosmisleno značilo da bi bio otpušten onaj koji bi bio viđen u mom društvu.

Tvidi Di je gurnuo desnu ruku u levi džep svojih pantalona, a džepne kapne na sakou otkrile su lanac od sata. „Vi ste prava zagonetka, gospodine.” Pokazujući Tvidiju Dumu očima prema izlazu, rekao je tihim, a ipak nepokolebljivim tonom: „Molim vas, pođite s nama napolje, gde možemo slobodnije da razgovaramo.”

Bio sam radoznao i pristao sam.

Kad smo izašli, mesec se već probio kroz udaljeno drveće i obasjao hotelsku terasu. Ulična svetla su treperila. Mogao sam da čujem nejasan žamor koji je dolazio iz bašta kafea duž ulice i lajanje pasa. Nekoliko minuta niko od nas nije progovorio.

„Zašto nas pratite naokolo?“, pitao je Tvidi Di. „Vi ne radite ni za jedne poznate novine. Pišete članke zbog kojih se naši članovi osećaju nelagodno. Nekoliko američkih kongresmena i kanadskih poslanika bilo je prinuđeno da otkáže učešće na našem godišnjem sastanku kad ste ih naveli kao zvanice.”

„Nije dobro”, zapevušio je Tvidi Dum.

„Grupa Bilderberg je, gospodine Estulin, privatni forum na kome se odvijaju nezvanični, prijateljski razgovori između najuglednijih pripadnika poslovne zajednice. Političari su pozvani da podele svoja lična i profesionalna iskustva s Grupom. Sve to se čini s nadom da takvi forumi mogu da premoste jaz između visoke politike i potreba svetske populacije. Ni na koji način ne želimo da utičemo na politiku vlada i donošenje odluka.”

„Sranje”, prasnuo sam. Mogao sam da osetim kako su mi vratne žile nabrekle. Dao sam oduška svom ogorčenju. „Pretpostavljam da su Kenedija ubili vanzemaljci, da je Niksona smenila vaša baba i

da je naftnu krizu 1973. izazvao Vini Pu. Da nije bilo napora upornih novinara, Kanada bi do sad već postala deo Velikih Sjedinjenih Američkih Država. Zašto ste ubili Alda Mora²?”

„Vi znate da ne možemo ništa da vam kažemo, gospodine Estulin. Nisam došao da bih se svađao s vama, gospodine.” Tvidi Di me je osmotrio. „Da li bi bilo previše ako bih zatražio da nezvanično porazgovaramo?”

„Obično ne razgovaram nezvanično, a naročito ne o grupi Bilderberg. Slobodno možete to da prenesete Dejvidu, Henriju ili pak onoj odbojnoj amerikanizovanoj kanadskoj Francuskinji koja se kurva za jednu od brojnih Rokfelerovih fondacija.”

Shvatio sam da se ponašam detinjasto, ali sam za trenutak uživao u prilici da osete zasluženu kaznu zbog potisnutih frustracija koje su izazvali svojim tajnim planovima. Kad bih uspeo da iznerviram Tvidija Dija, razmišljao sam, možda bih onda uspeo da saznam o čemu će se razgovarati na ovogodišnjem sastanku.

Umesto toga, on je još i dalje trucao o vrlinama partnerstva, saradnji između nacija, gladnoj deci u Africi... uobičajena propaganda. Pokušao sam da se koncentrišem na ono što govori, ali sam shvatio da samo zurim u njega. On se ili odsutno nasmešio ili liznuo brk.

„Ipak, ne želimo da vam dosađujemo, gospodine Estulin.”

Moja pažnja se ponovo usmerila na Tvidija Dija.

„Kakvu pogodbu želite da isposlujete”, zapitao me je.

Ponovo sam pogledao ćutljivog Tvidija Duma da bih procenio koliko ga zanima. Stajao je skamenjen i čekao da čuje šta ću odgovoriti. Tvidi Di je premetao cigaretu među prstima, obliznuo donju usnu i odmeravao me. Izgledao je kao da gleda u cigaretu, ali je zapravo gledao negde u daljinu iščekujući moj odgovor.

„U zamenu za svoje ćutanje želim da svi budući sastanci bilderberga budu javno najavljeni. Tražim slobodan i nesmetan ulaz za sve novinare koji žele da im prisustvuju. Sve konferencije treba da

budu snimane, a spisak zvanica prethodno predstavljen javnosti. Da nema CIA, pušaka, pasa, privatnog obezbeđenja i pre svega da NEMA TAJNI.”

„Znate da to ne možemo da učinimo, gospodine Estulin. Ulog je previsok, a i prekasno je.”

„Onda ćete, gospodine”, odgovorio sam, „morati da me trpite sve dok sudija ne odsvira kraj.”

Tvidi Di je uljudno klimnuo glavom. „Onda prijatno večer, gospodine Estulin. Žao mi je što sam traćio vaše vreme.” Tvidi Dum je skinuo šešir i krenuo za svojim gazdom.

Tek sam tada shvatio koliki je bio ulog. Ovo nije bio običan razgovor između izaslanika bilderberga i mene. To je bilo upozorenje.